

Въ единъ мигъ всички спрѣха мирнитѣ си работи. Орачѣтъ напусна ралото на нивата, овчарѣтъ върна стадото отъ паша, занаятчиитѣ и търговцитѣ хвърлиха сѣчивата си на тезгяха, затвориха работилницитѣ и магазинитѣ, майсторитѣ и работницитѣ по сградитѣ сложиха семестериитѣ, телситѣ, трионитѣ, пуснаха тухлитѣ и камънитѣ върху зида и потеглиха първо за домоветѣ си. Селата, градоветѣ, пжтищата, улицитѣ, площадитѣ — всичко почернѣ отъ народъ.

За забелязване бѣ, че никой не се мръщѣше, нито се гнѣвѣше; наопаки, поздравляваха се, смѣяха се, шегуваха се... и то безъ да знаятъ, защо ги викатъ въ полковетѣ!... Но все пакъ нѣкаква радостъ блесна по лицето на хората. Разтичаха се и войницитѣ изъ казармитѣ, затржбиха тржбитѣ, забиха барабанитѣ. Настъпи голѣмо движение и веселостъ. Всички тичаха засмѣни, сѣкашъ отиватъ на сватба.

— За какво ни викатъ? — питатъ нѣкои.

— Имай търпение, — му отговарятъ други.
— Царѣтъ ще каже.

Дворѣтъ на 6-ти полкъ се задрѣсти. Войницитѣ съ сиящи лица се надварваха. Тичъ, викъ, радостъ. Едно малко войниче на около 15—16 години изкочна на двора и съ всичка сила затрепа малко барабанче, що бѣ праметнало презъ рамо.

Узнахъ сетне, че това момче се казва Иванъ Димитровъ. Учило бѣ трети класъ. Баща му преди година умрѣлъ, а майка му не можала да го издържи въ училището. Затова единъ роднина презъ лѣтото го билъ настанилъ да служи около музикантитѣ въ 6-и полкъ. Юношѣтъ бѣ сръченъ и